

מ"ת 47210/02/20 - מדינת ישראל נגד סארי אל ג'ואברה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 47210-02-20 מדינת ישראל נ' אלגואברה (עציר)

בפני	כבוד השופטת מיכל ברנט
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	סארי אל ג'ואברה (עציר)

החלטה

משיב 2 (ראיות לכאורה)

עבירות ומעשים

העבירות המיוחסות למשיב:

1. ביום 6.2.2020 הוגש כתב אישום כנגד מוסטפא ג'ואברה הוא משיב 1. ביום 19.2.2020, לאחר איתורו של משיב 2 (להלן בהחלטה זו יכונה: "המשיב"), הוגש כתב אישום מתוקן בו צורף המשיב כנאשם לכתב האישום.

למשיבים יוחסו עבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע** - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); **ניסיון רצחבצוותא חדא** - עבירה לפי סעיף 305 (1) יחד עם סעיף 29 לחוק; **נשיאת נשק ותחמושת בצוותא חדא** - עבירה לפי סעיף 144 (ב) רישא וסיפא יחד עם סעיף 29 לחוק; **סיכון אדם בנתיב תחבורה בצוותא חדא** - עבירה לפי סעיף 332 (2) יחד עם סעיף 29 לחוק; **זיוף סימני זיהוי של רכב** - עבירה לפי סעיף 413 ט' יחד עם 29 לחוק; **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו** - עבירה לפי סעיף 275 יחד עם סעיף 29 לחוק.

המעשים הנטענים:

2. על פי עובדות כתב האישום, בין משפחת המשיבים שהינם בני דודים, לבין משפחת המתלוננים, האחים סמי ובאסם אבו ג'אבר, קיים סכסוך דמים מתמשך, במסגרתו פעלו הצדדים לפגיעה זה בזה.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 14.1.20, על רקע הסכסוך, קשרו המשיבים קשר לגרום למותם של המתלוננים. במסגרת הקשר ולשם קידומו, הצטיידו המשיבים בנשק מסוג קלאצ'ניקוב ותחמושת תואמת וכן ברכב מסוג מזדה, אשר את סימני זיהוי זיפו.

ביום 14.1.20 ארבו המשיבים למתלוננים בצומת הכניסה הדרומית של כפר קאסם כשמשיב 1 נוהג במזדה ואילו

עמוד 1

המשיב עומד בסמוך למזדה ובידו הנשק הטעון.

באותה עת נסעו המתלוננים במשאית כשבאסם נוהג וסמי יושב במושב לצדו. כשהתקרבו המתלוננים למקום המארב, ירה המשיב לעברם בכוונה לגרום למותם. המתלוננים שינו את מסלולם ונסעו במהירות במטרה להימלט מהירי. המשיבים דלקו אחריהם בנסיעה מהירה ואף תוך היצמדות למשאית ונסיעה במקביל לה, תוך שהם יורים כל העת לעבר המתלוננים במטרה לגרום למותם. תוך כך פגעו המשיבים בכלי רכב שנסעו בכביש.

בעקבות הירי סטתה המשאית ממסלולה, פגעה ברכב חולף וגרמה לו נזק. בהמשך, עצרו המתלוננים את המשאית ונמלטו רגלית מהמקום. 19 מהירות פגעו במשאית וחלקן חדר לחלל הקבינה בה ישבו המתלוננים וחלף סמוך לפלג גופם העליון.

רוכב אופנוע הזעיק את המשטרה ויחד עם ניידת משטרתית דלק אחר המשיבים אשר נסעו בצורה מהירה, פרועה ומסוכנת תוך שהם משליכים מרכב המזדה את הנשק וחפצים נוספים. המשיבים פנו, בניגוד לכיוון התנועה, לתוך העיר ג'לג'וליה, נוכח רכב שעמד מולם וחסם את דרכם, עצרו את המזדה ונמלטו ממנה. משיב 1 נתפס ונעצר ואילו המשיב חמק מהמקום ובבוקר המחרת נמלט לחברון עד אשר נעצר ביום 10.2.20.

המחלוקת בין הצדדים לעניין קיומה של מסכת ראייתית לכאורית:

3. משיב 1 הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ואילו ב"כ המשיב, עו"ד מאור שגב, חלק על קיומה של תשתית ראייתית כנגד מרשו.

הראיות מלמדות כי קיים סכסוך דמים בין משפחת המשיבים למשפחת המתלוננים, ובשלב זה איש לא חלק על כך. ההגנה לא השיגה כנגד טענת המאשימה כי במזדה ישבו שני אנשים, אשר לאחר עצירת הרכב פתחו בריצה, כפי שנצפה אף במצלמות האבטחה. אחד הנמלטים מהמזדה הינו משיב 1, אשר נעצר במקום. השאלה שבמחלוקת הינה זהותו של האדם השני אשר נמלט מהרכב עם עצירתו. האם מדובר במשיב כטענת המאשימה, אם לאו. ההגנה חולקת על ראיות הזיהוי בהן תומכת המאשימה טיעוניה. אליבא דהגנה, לא ניתן לזהות ברמת הוודאות הנדרשת שהדמות הניבטת בסרטון הינה דמותו של המשיב ומשכך, כל מי שזיהה את המשיב בסרטון עשה כן ממניעים כאלו ואחרים, ללא יכולת אמתית לזהותו.

תמצית ראיות התביעה:

4. המאשימה הרחיבה ופרטה בעניין הזיהוי שכן בנושא זה מיקדה ההגנה טיעוניה. המאשימה טענה כי המשיב ניתן לזיהוי בסרטונים והדגישה כי השוטרים אשר זיהו את המשיב מכירים אותו היטב ויש לתת אמון בזיהוי שביצעו, הגם שפרט לסרטונים קיימות ראיות נסיבתיות רבות מהן עולה מסקנה אחת בלבד לפיה המשיב הוא שביצע את המיזחס לו.

ארבעה שוטרים, המכירים את המשיב מעבודתם המבצעית זיהו אותו בסרטון ותעדו זאת בזכ"ים; זמירו - בעל המזדה, שעובד תחת המשיב במפעל הבטון אותו הוא מנהל, זיהו את המשיב בסרטון, זיהו ספונטני; המתלונן אף הוא זיהו את המשיב בסרטון.

לתיק החקירה צורפה חוות דעת המעבדה הדיגיטלית של מז"פ ובה התייחסות לתמונות מסרטון האבטחה. עורכת חוות הדעת ערכה השוואה ממוחשבת בין תמונות הדמות בסרטון לבין תמונה עכשווית של המשיב. במסקנותיה, קבעה לגבי אחת התמונות כי קיימת תמיכה נמוכה לכך שהמוצגים מאותו מקור. כלומר, נמצאה התאמה חלקית במאפיינים סוגיים אך לא התאמה מובהקת, עם זאת לא נמצאו ממצאים השוללים התאמה. לגבי 3 תמונות נוספות קבעה המעבדה כי לא ניתן לקבוע אם הממצאים מאותו מקור, דהיינו - בדיקת המוצגים אינה מאפשרת להגיע לכלל מסקנה. התביעה מנמקת מסקנות אלה בכך שהתמונות הינן העתקי מסך והגדלה מסרטון אבטחה וכתוצאה מכך, איכותן נמוכה מהסרטונים עצמם. לטענת המאשימה על אף האיכות הנמוכה, ניתן להיווכח בתווי פנים משמעותיים, דוגמת מפרצי השיער ואף נשרי וכן קווי המתאר של גוף המשיב. לדידה ניתן לומר כי מדובר באותה הדמות.

פרט לראיות בעניין הזיהוי ציינה המאשימה ראיות נוספות: בריחתו של המשיב מיד לאחר האירוע לחברון, לפרק זמן של כחודש עד מעצרו, תוך שהוא נעלם לבני משפחתו, למכריו ולעובדי המפעל אותו הוא מנהל, זאת מבלי להודיע לאיש וכשהוא משאיר את הטלפון הנייד שלו במפעל; זמירו קיבל הוראה טלפונית ממשיב 2, מיד לאחר האירוע, לא לספר דבר; מתוצרי פריקת מכשיר הטלפון הנייד של המשיב עולה כי אשתו, אסילה, העבירה לו מסרים ממשיב 1 וכן כתבה לו "שה' ישמור על שניכם" והזהירה אותו לבל ישוחח בטלפון; שמירתו של משיב 2 על זכות השתיקה בלא לתת גרסה לראיות שהוצגו בפניו.

תמצית ראיות ההגנה:

5. ההגנה טענה כי לתשתית הראייתית עליה מתבססת המאשימה אין על מה לסמוך שכן היא נשענת ומתמקדת אך ורק בזיהוי המשיב במצלמות האבטחה בהן נקלט, לכאורה, שעה שנמלט מהזירה. ב"כ המלומד של המשיב טען כי אין לתת משקל לראיות אלה. לדבריו, המשיב אינו ניתן לזיהוי בשל איכותו הירודה של הסרטון, אי בהירות הצילומים והעדר סימן ייחודי במראהו. משכך אין לתת אמון בגרסת השוטרים אשר טענו לזיהויו, כמו גם בגרסת אחרים, בעלי עניין בהפללתו.

ב"כ המשיב פרט אחת לאחת את השגותיו לגבי כל אחד מהשוטרים המזהים וכן לגבי המזהים הנוספים, זאת בניסיון להזים את דבריהם.

לטענתו, החוקרים היו "נעולים" על מעורבותו של המשיב ולכן טענו כי הם מזהים אותו. באופן דומה כיוונו החוקרים עדים נוספים לזיהוי המשיב באומרם וברמזם להם כי הדמות הנדרשת לזיהוי היא זו של המשיב. חוו"ד המעבדה הדיגיטלית תומכת אף היא בחוסר היכולת לזהות את המשיב כדמות המופיעה בסרטונים.

עיקר הראיות:

6. הצדדים הגישו עיקרי טיעון ואף טענו בפני, תוך שהם מציגים את הסרטונים הרלוונטיים. שני דיסקים המתעדים את מנוסת המשיב (מסומנים כנספחים ג ו-ד) הוגשו לעיוני יחד עם חומר החקירה אליו התייחסו הצדדים.

מחומר החקירה עולה כי המשיב זוהה בסרטונים על ידי ארבעה שוטרים המכירים אותו מעבודתם. **כל הארבעה זיהו את המשיב זיהוי וודאי.**

המבחן הקובע את ההתייחסות לראיות התביעה בשלב המעצר הינו **מבחן "אם נאמין"**: "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המיוחס לו?" (ראו בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מ"י** (1996) ושורת פסקי דין נוספים בהם בש"פ 1230/20 **פלוני נ' מ"י** (2020) ובש"פ 1579/20 **מ"י נ' מוחמד אבו סעב** (2020)).

על פי נוסחה זו, בהינתן אמון בדברי ארבעת השוטרים הרי שזיהויו של המשיב איתן ויש בכך, ובראיות הנוספות, כדי להביא להרשעתו. די בכך לשלב זה.

השוטרים המזהים רשמו זכ"ד תכוף לאירוע הירי וישבו והתבקשו לרשום מזכרי הבהרה כחודש לאחר מכן. **צורך זה נבע, לטענת המאשימה, מהעובדה שמשיב 2 נמלט מיד בתום האירוע, ונתפס רק כעבור חודש. בשלב החקירה ואיסוף הראיות בעניינו, התבקשו השוטרים לשוב ולפרט את מזכריהם.** בהסברה זה דחתה המאשימה את טענת ההגנה לפיה פער הזמנים בין המזכרים מצביע על חיזוק "האג'נדה" של היחידה החוקרת. עוד הוסיפה המאשימה והבהירה כי במהלך החקירה הועלתה טענה באשר לדמיון בין המשיב לקרוב משפחתו יוסף אלג'ואברה ומשכך נשאלו החוקרים שאלה זו באופן ישיר והתבקשו להסביר בדוחות הפעולה כיצד הם מתמודדים עם טענה זו.

זיהוי המשיב על ידי ארבעת השוטרים

א. החוקר אלון רייב, שוטר במשרד הסיור של כפר קאסם מזה כארבע וחצי שנים, כתב זכ"ד שאינו נושא תאריך. רייב העלה בזכ"ד את דבר היכרותו את המשיב ותיאר כי ביום 15.1.20 בשעה 06:30 חוקר בשם שלמי נדב ביקש ממנו לבחון סרטון מצלמת אבטחה בפלאפון שלו. לא היו ידועים לרייב פרטים נוספים והוא לא ידע כי המשיב מעורב באירוע. לדבריו זיהה את המשיב מיידית ובוודאות מוחלטת. כלשונו: **"זיהיתי את הנ"ל בצורה מוחלטת כסארי ולא כאדם אחר..."** (מסמך ז').

ב. רס"ר ניב טופולנסקי - כתב זכ"ד ביום 15.1.20 בשעות הבוקר. מהזכ"ד עולה כי החוקר שלמי נדב ביקש ממנו לצפות בסרטון הקשור לאירוע ירי מיום קודם. טופולנסקי הביט בסרטון וזיהה את המשיב, אשר מוכר לו מאירועים קודמים ומעבודתו במשטרה מזה כ-5 שנים בגזרת קאסם.

ביום 18.2.20, נוכח בקשה שהופנתה אליו, להבהיר את מזכרו, ציין כי **"אני בטוח במלוא מאת האחוזים כי מדובר**

בחשוד סארי אלג'ואברה ולא בן משפחה אחר" (מסמכים ח' ו-ח'2).

ג. רנ"ג נביה חנות - מכיר היטב את המשיב במסגרת טיפולו בסכסוך הדמים. כתב זכ"ד ביום 15.1.20 וזכ"ד נוסף לצורך הבהרה ביום 16.2.20. בזכ"ד כתב כי: "לחלק ממשפחתו יש דמיון כל שהוא אך עקב היכרותי הטובה והמפגשים הפיזיים איתו במספר הזדמנויות, **אני מזהה בוודאות** שזה הוא ולא אדם אחר" (מסמכים ט'1, ט'2).

ד. רס"ק דקל אברהם - משמש כרכז מודיעין בכפר קאסם כשנתיים וחצי ונפגש עם המשיב בסיטואציות רבות. דקל ידע כי המשיבים נעצרו. זיהה בסרטון את משיב 2 בוודאות מוחלטת. כלשונו: "**אני מזהה ברמת וודאות מוחלטת...**" (מסמך י').

רס"ב אוסקר קירגיזבייב - החוקר בתיק. חקר את המשיבים וקרוב משפחה בשם יוסף הדומה להם. התרשמותו הייתה כי החשוד השני הבורח הוא המשיב וזאת לאור מבנה גופו ומפרצים בראשו.

פאדי זמירו

זמירו הינו בעל המזדה בה בוצע ניסיון הרצח והוא עובד תחת הנהלת המשיב במפעל בטון.

ביום האירוע, 14.1.20, התלונן זמירו כי רכבו נגנב. באותו יום נעצר ונחקר בגין מעורבות בביצוע ניסיון הרצח. שלוש הודעות נגבו מזמירו בהן טען כי אינו יודע מי גנב את רכבו. ביום 16.1.20 מסר זמירו גרסה שונה בה טען כי הוא רוצה כעת לספר את האמת וכי עד עתה לא סיפר אמת כי פחד. לדבריו, ביום 14.1.20, בשעה 14:00 בהיותו בעבודה, שמע את המשיב מבקש שיביאו אוכל ולאחר מספר דקות ביקש משיב 1 מזמירו את מפתחות רכבו וזמירו נתן לו אותם. בהמשך הבין כי משהו ארע ומיהר לביתו. בהיותו בדרכו התקשר אליו מוחמד ואמר: "אתה לא יודע כלום, נכון?" ואז המשיך אדם אחר את השיחה וחזר על אותו משפט. זמירו סבור "ברמה גבוהה" שאותו אדם אחר היה המשיב.

בלילה הראשון במעצר, במסגרת תרגיל חקירה, ישב זמירו עם משיב 1 בתא המעצר. האחרון סיפר שנהג ברכב, ירה על רכב אחר, ברח ונלכד. באותו מעמד הנחה משיב 1 את זמירו מה לומר בחקירה.

בשיחות ביניהם אמר זמירו למשיב 1: "**סארי התקשר אליי ואמר לי אתה לא יודע, אל תדבר ולא ראית**" (תמליל 17/20, עמ' 27).

לזמירו הוצג סרטון מצלמת האבטחה. תחילה אמר שהוא חושב, בסבירות של 90%, שהדמות הרצה היא דמותו של המשיב (הודעת יום 16.1.20, עמ' 6, ש' 149). בצילום נוסף ממצלמה אחרת זיהה את המשיב (עמ' 7). ההגנה טוענת כי החוקרים הנחו את זמירו ברמזים עבים לזהות את המשיב. מעיון בסרטון החקירה לא עולה התנהגות כזו מצד החוקרים.

לאחר כחודש, לאור מעצרו של המשיב, נחקר זמירו שוב, ושינה מגרסתו. עתה כבר לא היה בטוח בזיהוי וטען כי רק

ניחש שמדובר במשיב (הודעה מיום 12.2.20, עמ' 2, ש' 11). באשר לשיחת הטלפון שקיבל ממוחמד בדרכו הביתה, חזר על כך שבסבירות גבוהה היה זה המשיב שאמר לו: "אתה לא יודע ולא ראית" (עמ' 7).

זיהוי על ידי המתלוננים

המתלוננים מסרו בהודעותיהם כי ירו עליהם מתוך מזדה. הם מסוכסכים רק עם משפחת אלג'אברה אך אינם יודעים מי ירה לעברם שכן לא ראו את פני היורים.

המתלונן סמי אבו ג'אבר, זיהה את המשיב בסרטונים. הוא היה איתן בדעתו באשר לזיהוי המשיב ואף אמר: "זה 100% כי אני מכיר אותו טוב בפנים ומכיר אותו הרבה זמן" וכן: "בסרטון זה סארי בן שלי, שה' ייקח אותו עכשיו אם זה לא סארי" (הודעה מיום 16.2.20 כולה).

צודקת התביעה בטיעוניה כי בשל סכסוך הדמים בין המשפחות לא ניתן להסתמך על זיהוי זה בלבד. עם זאת העובדה שסמי אמר כי לא ראה את פני היורה מחזקת את אמינותו.

עדים נוספים להם הוצג הסרטון

לטענת ההגנה הוצג הסרטון לעדים נוספים ואלו לא זיהו בו את המשיב. לטענת התביעה עדים אלה הינם עדים המקורבים למשיב ובעלי אינטרס לסייע לו.

עיון בהודעותיהם של העדים הנוספים מעלה כי מדובר בעדים המקורבים למשיב. כך למשל: עדנאן אלג'אברה - בן דודו של המשיב, חסן אבו ג'אבר - בן דודו של המשיב, מורן אלטורי - אחות המשיב, אסילה - אשת המשיב, רפיף - אחותה של אסילה.

ברירתו של המשיב

למחרת האירוע, ביום 15.1.20, נסע המשיב לחברון. רכבו נצפה במערכת המשטרתית במחלף קאסם, בירידה לכביש 6. לאחר מכן ניסתה המשטרה לאתר, אך ללא הצלחה. המשיב הוכרז (בתיק החקירה מצויים זכ"דים המתעדים את ניסיונות האיתור).

עובדיו של המשיב במפעל הבטון טענו כי המשיב נעלם במפתיע. לדברי אשתו של המשיב, כמו גם עובדים במפעל הבטון שנחקרו באותה עת, הם כלל לא ידעו היכן הוא. כך למשל הודעותיהם של עדנאן, יוסף, כיפאח, גאצב ואסילה.

בתאריך 10.2.20 נעצר המשיב על ידי המשטרה ביציאה מביר זית (דו"ח פעולה של רס"ב יצחק שגב מיום

(10.2.20).

הודעות המשיב

בהודעתו הראשונה כפר המשיב במיוחס לו וטען כי היה אצל רופא בחברון, שייח שמטפל בו כי הוא סובל מכישופים. לדבריו שכר בוועבי דירה אשר בה גר לבדו. לא היה בקשר עם אשתו כי לא רצה הפרעות בטיפול. את הקשר עם השייח יצר באמצעות חברו, עומר. בשלב מסוים החליט המשיב לשמור על זכות השתיקה וטען: "אני אוכיח לשופט". כך נהג גם בשתי ההודעות הנוספות שנגבו ממנו.

חברו של המשיב עומר אלקרם נחקר ומסר כי הוא מתגורר בחברון וכי בחודש האחרון לן המשיב בביתו. הם הלכו לשייח לצורך טיפול במצבו הדיכאוני של המשיב, והשייח אמר למשיב להתנתק מהעולם. נאמר לעומר כי לטענת המשיב הוא לא ישן בביתו אלא בשכונת וועבי, אך עומר עמד על כך שהמשיב לן בביתו.

מיצוי ראיות מהטלפון הנייד של אסילה (היא אשת המשיב ואחותו של משיב 1)

להלן חלק ממיצוי ראיות זה:

יום לאחר האירוע קיימת התכתבות בין המשיב לאשתו. המשיב שלח לטלפון הנייד של אשתו את תמונתו של משיב 1 כשהוא עצור בניידת. במענה לכך כתבה לו אסילה: "האל יעזור, האל יהיה אתכם ויגרום לכם להצליח...".

מההודעות והתמונות ניתן להבין כי המשיב התכתב עם אשתו מהטלפון של אחותה הצעירה של אסילה, רפיף בת ה-12.

בתאריך 31.1.20 שלחה אסילה הודעה למשיב באמצעות הטלפון הנייד של רפיף: "תשמור על עצמך ואל תסמוך, ותהיה ערני ותנסה לא לדבר עם אף אחד אפילו מהטלפון של הגבר, שלא חס וחלילה יעקבו אחריכם. בחייך, תזהר המון...". המשיב ענה: "... אני זהיר ולא מדבר עם אף אחד...".

בתאריך 4.2.20 שלחה אסילה למשיב תמונות של פרוטוקול הדיון של המשיב 1.

בתאריך 8.2.20 הציעה אסילה למשיב לשוחח עם משיב 1 ואמרה לו "אל תגיד שמות". מהשיחה נלמד כי משיב 1 אמר ש"הצילום רחוק". המשיב אמר לאסילה: "כן הוא אמר שהיה לבד ברכב. כן, טוב".

מאוחר יותר באותו יום אסילה שלחה למשיב הודעה מוקלטת של משיב 1 משוחח עם בחורה. הצדדים חלוקים באשר לזהות אותה בחורה. האם מדובר באסילה כטענת התביעה, או אשה אחרת כטענת ההגנה. כך או כך משיב 1 מסר לאותה אשה את גרסתו וזו הועברה על ידי אסילה למשיב.

בהודעותיה מסרה אסילה כי אינה יודעת היכן המשיב. בהודעתה הראשונה מסרה כי לאחרונה ראתה את המשיב ביום 14.1.20 וכי הוא התקשר אליה פעם אחת בלבד ביום הדיון הראשון של משיב 1 ואמר לה שהדיון נדחה, זאת שעה שסברו שמשיב 1 ישוחרר. עוד מסרה כי כאשר ניסתה להתקשר למשיב ענה לה עדנאן אלג'אברה ואמר לה שהוא אינו יודע היכן המשיב והטלפון של המשיב אצלו.

בהודעתה השנייה מסרה כי המשיב התקשר אליה פעם אחת בלבד ואמר לה שהוא מטופל על ידי שיח. הם לא דברו על משפטו של משיב 1.

לא היה ביכולתה של אסילה לספק הסברים לשיחותיה עם המשיב, אלו הוצגו לה במהלך חקירתה. לרב השיבה כי אינה זוכרת התכתבויות אלה.

אחותה הצעירה של אסילה, רפיף, אשר מהטלפון הנייד שלה בוצעו רבות מההתכתבויות נחקרה אף היא. ההתכתבויות הוצגו לה והיא לא זיהתה אותן.

דין ומסקנות:

7. ב"כ המשיב הטיל כאמור דופי ביכולת השוטרים לבצע את הזיהוי. נראה כי מקומן של טענות ב"כ המשיב כנגד זיהוי השוטרים בהליך העיקרי. בנוסף, הטענות שהעלה אודות ניסיונות היחידה החוקרת לחזק את גרסתה על ידי רישום זכ"דים נוספים, נטענה בלא להצביע על מקור, או ראיות מוכחות עליהן נסמכים דבריו. השעה היפה אם כן להעלות טענות אלה היא שלב ההוכחות, או אז יעמדו השוטרים במבחן החקירה הנגדית.

חוות הדעת של המעבדה הדיגיטלית לא תמכה בזיהוי עם זאת לא סתרה אותו. משקל חוות הדעת ביחס לשאר ראיות הזיהוי יידון בהליך העיקרי. סבורה אני כי לשלב זה די בזיהוי המשיב על ידי **ארבעה שוטרים**. אלו כאמור זיהו את המשיב זיהוי וודאי. די בכך כדי לעבור את הסף הנדרש של ראיות לכאורה.

לזאת יש להוסיף את ההתכתבויות המפלילות בין המשיב לאשתו, בהן הוא מתעדכן באשר לגרסה שמסר משיב 1 למשטרה ומהן אף עולה הבנת השניים כי על המשיב לנקוט משנה זהירות לבל ייתפס.

זאת ועוד, פאדי זמירו, בעל המזדה, מסר לחוקריו כי לאחר האירוע התקשרו אליו מוחמד ואדם נוסף, ככל הנראה המשיב שאמר לו כי אינו יודע כלום. בתרגיל החקירה בתא המעצר, בין משיב 1 לזמירו, אמר זמירו למשיב 1 כי המשיב התקשר ואמר לו לא לדבר. אף בכך יש כדי לחזק מעורבותו של המשיב באירוע.

המשיב עצמו לא מסר גרסה אל מול העובדות שהוטחו בו ושמר על זכות השתיקה בטענה שאת הסבריו יביא בפני השופט.

המשיב, מנהל במפעל בטון, נעלם כך פתע, יום לאחר האירוע. הוא לא הגיע לעבודה, השאיר את הטלפון הנייד

מאחוריו ונמלט לחברון, כל זאת ללא מתן הסבר מספק להתנהגותו זו.

סוף דבר:

8. אני קובעת אפוא כי התביעה הציבה מסד מספק של ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תש"פ, 20 אפריל 2020, בנוכחות ב"כ המבקשת עו"ד אופיר אפרתי, ב"כ המשיב עו"ד מאור שגב והמשיב באמצעות הוידאו קונפרנס.